

HARUKI MURAKAMI

BOG 2

1Q84

ROMAN • KLIM

BOG 2

JULI—SEPTEMBER 1984

*“Tjekhov har engang sagt, at man ikke skal ind-
drage unødvendige rekvisitter i en fortælling. Hvis
der dukker en pistol op, skal den også affyres på
et eller andet tidpunkt.”*

*“Men det her er jo ikke nogen fortælling. Det er
den virkelige verden.”*

Sådan bliver handlingen i første kapitel af denne anden bog i Haruki Murakamis romanværk *1Q84* næsten bogstavelig talt skudt i gang. Et værk i tre bøger, hvis kerne er en kærlighedshistorie i slægt med de store klassikere; to elskende, som mere eller mindre ubevidst leder efter hinanden.

Tengo, en ensom mand med forfatterdrømme, og Aomame, en ung kvinde på en livsfarlig mission, er de to altdominerende hovedpersoner, og som historien skifter mellem dem i dur og mol, bliver det gådefulde og dybt komplicerede spil af begivenheder, der binder dem sammen, mere og mere udfoldet. Det er en historie om en mystisk religiøs kult, en overjordisk smuk syttenårig romandebutant, en ufattelig grim og meget insisterende privatdetektiv, en tilbagetrukket gammel dame med et krisecenter, en venlig, men brutalt effektiv bodyguard, misbrugte småpiger og sært dragende historier i historien, som *Kattenes* by og *Luftpuppen*.

ISBN 978 87 7955 961 5

9 78 87 79 55 96 1 5

FOTO: PER FOLKVER

HARUKI MURAKAMI blev født i Kyoto i 1949. Fra 1974 til 1981 skrev han sine første tre romaner, og hans helt unikke stil gjorde ham hurtigt til en af Japans førende moderne forfattere. *En vild fårejagt*, der kom på dansk i 1996, indbragte ham Japans mest prestigefyldte litterære pris, Noma-prisen.

Efter yderligere to romaner, hvoraf den ene, *Norwegian Wood*, blev solgt i mere end to millioner eksemplarer i Japan, fik han sit store internationale gennembrud med romanen *Trækopfuglens krønike*.

Murakami har ved siden af sit forfatter-skab oversat en lang række moderne amerikanske forfattere som John Irving, Raymond Carver, Raymond Chandler og Paul Theroux til japansk.

På dansk er der tidligere udkommet otte romaner, en novellesamling og et selvbiografisk essay om at løbe og skrive.

'1Q84' tegner til at blive værket, hvor Murakami samler tråde i forfatterskabet og graver sig dybere ned i sine temaer.

♥♥♥♥♥ KIM SKOTTE, POLITIKEN

Murakami på toppen af, hvad han kan. Små, hverdagsagtige ting og begivenheder som det at sidde fast i en bilkø viser sig bogstavelig talt at kunne åbne for andre verdener, så både tid og rum synes at få mærkelige buler.

★★★★★ JAKOB LEVINSEN,
JYLLANDS-POSTEN

'1Q84' er en moderne kærlighedshistorie med et vildt og gådefuldt plot, som er helt umuligt at løsrive sig fra.

★★★★★ JONAS HINDSHOLM BENTZEN,
BØRSEN

Det har været en ublandet fryd at fordybe sig i dette værks rablende underfundige univers, som oversætteren har transporteret over i et dansk, der sitrer af dæmpet melankoli, sort humor, sprød poesi og en nøgtern realisme.

LARS BONNEVIE, WEEKENDAVISEN

Kernelæserne kan roligt sænke skuldrene og indstille neglebidningen: første bind af det nye værk imødekommer alle de forventninger, man måtte have til en ægte Murakami.

★★★★★ OTTO PRETZMANN, NORDJYSKE

HARUKI MURAKAMI

1Q84

Oversat af Mette Holm

KLIM

BOG 2

JULI — SEPTEMBER

Kapitel 1 – AOMAME

Det var verdens kedeligste by

Regntiden var endnu ikke officielt erklæret for overstået, men alligevel strålede midsommersolen klart fra en skyfri, blå himmel, og for første gang i lang tid kastede piletræerne, hvis grønne løv havde vokset sig frodigt og tæt, skælvende skygger på fortovet.

Tamaru tog imod Aomame i entréen. Han havde et mørkt sommerjakkensæt på, hvid skjorte og ensfarvet slips. Han svedte overhovedet ikke. Det undrede hende altid, at så stor en mand aldrig svedte, lige meget hvor varmt det var.

Han nikkede let, fremmumlede en næsten uhørlig hilsen, men sagde ellers ikke noget. Der var ikke noget af den sædvanlige småsnak. Uden at vende sig om førte han hende gennem den lange gang hen til stuen, hvor den gamle dame ventede. Han er vist ikke i humør til at snakke, tænkte hun. Det gik ham nok på, at hunden var død. "Vi får brug for en ny vagthund," havde han sagt i telefonen, som om han talte om vejret, men hun kunne mærke, at det dækkede over stærke følelser. Schæferhunden, som havde været en tæve, havde betydet meget for ham, og de havde været tæt knyttet til hinanden igennem mange år. Han anså dens pludselige og uforklarlige død som både en personlig

fornærmelse og en udfordring. Hun betragtede hans tavse ryg, der var bred som tavlen i et klasseværelse, og fornemmede hans stille raseri.

Tamaru åbnede døren ind til dagligstuen og lod Aomame gå ind. Han blev selv stående i døråbningen og afventede instrukser fra den gamle dame.

“Vi trænger ikke til noget nu,” sagde hun til ham.

Han nikkede tavst, lukkede stille døren og efterlod den gamle dame og Aomame alene i stuen. På bordet ved siden af lænestolen, hvor den gamle dame sad, stod der en rund guldfiskebowle med to guldfisk i. To helt almindelige guldfisk og en helt almindelig guldfiskebowle med den obligatoriske grønne tot tang i. Aomame havde været i den store, nydelige dagligstue mange gange, men hun havde ikke set guldfiskene før. Airconditionanlægget kørte tilsyneladende for lav styrke, for indimellem mærkede hun et svagt, køligt pust mod huden. På bordet bag den gamle dame stod der en vase med tre hvide liljer. Blomsterne var store og hang tungt med hovederne som små eksotiske dyr hensunket i meditation.

Den gamle dame gjorde tegn til Aomame om, at hun skulle sætte sig i sofaen. Der var trukket et hvidt blondégardin for vinduet ud mod haven, men alligevel var lyset fra eftermiddagens sommersonne skarpt, og hun så træt ud, hvilket var usædvanligt. Hun sad sammensunket i lænestolen med sin tynde arm hvilende på armlænet og havde udmattet anbragt hagen i hånden. Øjnene var indsunke og halsen mere rynket end ellers. Hendes læber var farveløse, og de yderste spidser af de brede øjenbryn hang nedad, som om de havde opgivet kampen mod tyngdekraften. Måske havde hun problemer med blodcirkulationen, for sine steder var huden helt hvid, som om den var pudret. Hun var ældet med mindst fem-seks år, siden de mødtes sidst. Det lod ikke til at genere hende, at udmattelsen sås så tydeligt. Også det var usædvanligt. Når Aomame kom, plejede hun i hvert fald at være meget omhyggelig med sit udseende, mobilisere sin fulde indre styrke, holde sig rank, være fokuseret og frem for alt skjule ethvert alderstegn, hvilket hidtil var lykkedes til perfektion.

Der er meget, der ikke er, som det plejer at være i dag, tænkte Aomame. Selv lyset i stuen havde en anden farve end ellers. Og ikke mindst passede den banale guldfiskebowle slet ikke ind i den højloftede stue med de mange fornemme, antikke møbler.

Der gik et stykke tid, før den gamle dame sagde noget. Hun hvilede albuen på armlænet og hagen i hånden og stirrede ud i luften på et punkt ved siden af Aomame. Aomame var godt klar over, at hun intet så, at hun bare havde brug for et midlertidigt sted at parkere sit blik.

“Er du tørstig?” spurgte den gamle dame lavmælt.

“Nej, det er jeg ikke,” svarede Aomame.

“Der står noget iste derovre, så du er velkommen til at tage et glas.”

Den gamle dame pegede hen mod et anretterbord ved døren. Der stod en kande te med isterninger og citronskiver i. Ved siden af stod der tre slebne glas i forskellige farver.

“Mange tak,” sagde Aomame, men blev siddende og ventede på, hvad den gamle dame havde at sige.

Hun opretholdt tavsheden lidt endnu. Der var noget, hun blev nødt til at sige, men var det først sagt, ville realiteten i det sagte være endnu mere uigenkaldelig. Det ønskede hun om noget at udsætte – bare en lille smule – og det bar hendes tavshed tydeligt præg af. Hun kastede et hurtigt blik hen på guldfiskebowlen ved sin side, og bagefter så hun opgivende på Aomame. Hendes læber var sammenknæbne og mundvigene tvunget op i et anstrengt smil.

“Tamaru har vel fortalt dig, at kvindehusets vagthund er død, og at ingen ved hvordan, ikke?” sagde hun.

“Jo, det har han.”

“Og nu er Tsubasa væk.”

Aomame rynkede panden. “Væk?”

“Hun er forsvundet. Formodentlig i løbet af natten. Hun var her ikke i morges.”

Aomame spidsede læberne, mens hun prøvede at finde ud af, hvad hun skulle sige. Det tog sin tid. “Men ... sidst jeg var her, sagde du, at Tsubasa altid sov sammen med nogen. At der var en på hendes værelse. Bare for en sikkerheds skyld.”

“Ja, det er også rigtigt, men kvinden på værelset sov usædvanligt tungt og bemærkede ingenting, og her til morgen lå Tsubasa bare ikke i sin seng mere.”

“Schæferhunden dør, og næste dag er Tsubasa forsvundet,” sagde Aomame for ligesom at få det bekræftet.

Den gamle dame nikkede. “Vi ved endnu ikke, om der er nogen

sammenhæng mellem de to hændelser, men det går jeg ud fra, at der er.”

Uden nogen særlig grund kom Aomame til at kigge hen mod guldfiskebowlen på bordet. Den gamle dame fulgte hendes blik. De to guldfisk bevægede knap nok finnerne, mens de uanfægtet svømmede rundt i deres sø af glas. Sommerlyset blev brudt mod glasbowlen på forunderlig vis og skabte en illusion om en mystisk grotte på havets bund.

“Jeg købte guldfiskene til Tsubasa,” forklarede den gamle dame og så over på Aomame. “Der var aftenmarked nede i indkøbsarkaden her i Azabu, så jeg spadserede derned sammen med hende. Jeg tænkte, at det ikke var sundt for hende hele tiden at være lukket inde. Tamaru var selvfølgelig med. Jeg købte guldfiskene i en af boderne. Hun virkede meget fascineret af dem. Hun tog dem med op på sit værelse og sad og kiggede på dem resten af dagen. Efter hun forsvandt, hentede jeg fiskene herover, og nu kigger jeg på dem hele tiden. Jeg sidder bare og kigger på dem uden at gøre noget andet. Underligt nok bliver jeg slet ikke træt af det. Jeg har aldrig før siddet og kigget på guldfisk.”

“Har I nogen idé om, hvor hun kan være gået hen?” spurgte Aomame.

“Nej, vi aner det ikke,” svarede den gamle dame. “Hun har ingen slægtninge, hun kan opsøge. Så vidt jeg ved, har hun ikke noget sted i hele verden at tage hen.”

“Kan nogen have taget hende med imod hendes vilje?”

Den gamle dame virrede nervøst med hovedet, som ville hun jage en lille, usynlig flue væk. “Nej, hun gik bare sin vej. Der er ikke nogen, der har taget hende med imod hendes vilje. Hvis det var sket, ville de andre i huset være vågnet. Kvinderne sover meget let. Jeg er sikker på, at Tsubasa selv besluttede sig for at forlade huset. Hun listede ned ad trappen, låste lige så stille hoveddøren op, åbnede den og gik ud. Jeg kan se det for mig. Og hunden gøede ikke, for den var død natten før. Hun havde ikke taget sit tøj på. Selvom det lå sammenfoldet lige ved siden af sengen, forlod hun huset i pyjamas. Jeg tror heller ikke, hun har nogen penge.”

Aomames ansigt fortrak sig endnu mere. “Helt alene og i pyjamas?”

Den gamle dame nikkede. “Ja. Hvor i alverden skal en lille pige på ti år, helt alene, i pyjamas og uden en yen på lommen gå hen midt om

natten? Det strider imod enhver sund fornuft, men alligevel finder jeg det ikke særlig mærkeligt. Faktisk har jeg en følelse af, at det bare måtte ske, og derfor leder jeg heller ikke efter hende. Jeg gør ingenting, sidder bare og ser på gulfiskenene.”

Den gamle dame kastede et hurtigt blik over mod guldfiskebowlen og kiggede så igen direkte på Aomame.

“Jeg ved nemlig, at det ikke nytter noget at lede efter hende nu. Hun er taget hen et sted, hvor vi ikke kan nå hende.”

Den gamle dame løftede hagen fra hånden, lagde begge hænder i skødet og tømte lungerne for den luft, hun havde holdt tilbage i lang tid.

“Men hvorfor gik hun sin vej?” spurgte Aomame. “Her kunne hun føle sig tryk, og hun har jo ingen steder at tage hen.”

“Jeg ved det ikke. Måske var det hundens død, der udløste det. Hun var meget glad for den, lige fra hun kom. Og den knyttede sig til hende. De var de bedste venner. Hundens død, oven i købet på så blodig og uforklarlig en måde, var et stort chok for hende. Det siger sig selv. Alle kvinderne i huset var chokerede. Jeg har tænkt meget over det, og måske var hundens grufulde død et budskab til Tsubasa.”

“Et budskab?”

“Et budskab om, at hun ikke måtte blive her. ‘Vi ved, hvor du gemmer dig. Der kan du ikke blive. Hvis du gør det, sker der måske endnu værre ting for menneskene omkring dig.’ Noget i den retning.”

Den gamle dame klippede imaginær tid i små stykker med fingrene. Aomame ventede på fortsættelsen.

“Hun må have forstået budskabet og forladt huset alene. Jeg er sikker på, at hun ikke ønskede at tage væk herfra. Hun var nødt til at gå, selvom hun ikke havde noget andet sted at tage hen. Jeg kan ikke holde det ud. Tænk, at et barn, der kun lige er fyldt ti, tvinges til at tage sådan en beslutning.”

Aomame havde lyst til at række hånden ud og tage den gamle dames hånd, men hun tøvede. Hun var ikke færdig med at fortælle.

Hun fortsatte: “Jeg behøver næppe sige, at det har været et stort chok for mig. Det er, som om der er blevet revet et stykke af min egen krop. Som du ved, havde jeg besluttet mig for at adoptere hende og tage hende til mig som mit eget barn. Jeg vidste godt, at det ikke ville

gå helt nemt, men alligevel ønskede jeg at gøre det. Jeg kan ikke tillade mig at klage over, at det ikke gik sådan, men i min alder tager den slags virkelig på kræfterne.”

Aomame sagde: “Hvem ved, måske kommer Tsubasa snart tilbage igen. Hun har jo hverken penge eller noget sted at tage hen.”

“Jeg ville ønske, at det var sådan, men det sker næppe,” sagde den gamle dame med helt flad stemme. “Hun er kun ti år gammel, men hun har allerede sin helt egen vilje. Hun besluttede sig for at gå sin vej, og jeg tror ikke på, at hun kommer tilbage af sig selv.”

“Undskyld,” sagde Aomame. Hun rejste sig, gik hen til anretterbordet og hældte iste op i et blåt slebet glas. Det var ikke, fordi hun var særlig tørstig, men hun trængte til en pause. Hun gik tilbage og satte sig i sofaen, drak en mundfuld og stillede isteen på glasbordet.

“Nå, men ikke mere om Tsubasa,” sagde den gamle dame, mens hun ventede på, at Aomame satte sig til rette. Hun rettede ryggen og foldede hænderne stramt foran sig for at sætte et punktum for sine følelser. “Lad os tale om Sakigakes leder i stedet for. Jeg vil gerne fortælle dig, hvad vi har fundet ud af. Det er den primære grund til, at jeg har bedt dig om at komme i dag, selvom det selvfølgelig også har noget med Tsubasa at gøre.”

Aomame nikkede. Det var, hvad hun havde regnet med.

“Som jeg sagde sidst, så er vi nødt til at ‘bortskaffe’ denne leder. Vi er nødt til at sende ham over til den anden verden. Som du ved, har han for vane at voldtage små piger på omkring ti år. Piger, som endnu ikke har fået deres menstruation. Han har opfundet sin egen pseudoreligion og udnytter den religiøse organisation til at retfærdiggøre sine handlinger. Jeg har fået det undersøgt så grundigt som overhovedet muligt, og jeg har betalt en formue for det. Det har ikke været let, og det er blevet meget dyrere, end jeg havde regnet med. Ikke desto mindre er det lykkedes mig at finde ud af, at der er fire piger, som tilsyneladende er blevet voldtaget af denne mand. Tsubasa er den fjerde.”

Aomame tog glasset med iste og drak en mundfuld. Det smagte ikke af noget. Det føltes, som om hendes mund var fuld af vat, der opsugede al smagen.

“Vi kender ikke alle detaljerne endnu, men mindst to af pigerne befinder sig stadig på Sakigakes grund,” sagde den gamle dame. “De

fungerer tilsyneladende som en slags tempeljomfruer og viser sig ikke for de andre troende. Vi ved ikke, om de bliver der af egen fri vilje, eller om de simpelthen ikke har kunnet flygte. Vi har heller ikke kunnet finde ud af, om de stadig har et seksuelt forhold til lederen. De bor og sover i hvert fald samme sted som ham, som en familie. De almindelige medlemmer er forment adgang til området, hvor han bor, og må slet ikke nærme sig stedet. Det hele er meget hemmelighedsfuldt.”

Det slebne glas på bordet begyndte at perle. Den gamle dame holdt en pause for at få vejret og fortsatte så. “Men én ting er sikker. Det første af de fire ofre var Lederens egen datter.”

Aomame rynkede panden. Hendes ansigtsmuskler fik deres eget liv og fortrak sig voldsomt. Hun ville sige noget, men kunne ikke få et ord frem.

“Det er sandt. De mener, at den første pige, han voldtog, var hans egen datter. Det skete for syv år siden, da hun var ti år,” sagde hun.

Den gamle dame løftede røret til det interne samtaleanlæg og bad Tamaru komme med en flaske sherry og to glas. Kvinderne ventede i tavshed og sad hver for sig og fik styr på deres tanker. Tamaru kom ind med en ny flaske sherry og to slanke, elegante krystalglas på en bakke. Han stillede glassene på bordet ved siden af hinanden og vred med en bestemt og præcis bevægelse proppen af flasken, som vred han halsen om på en fugl. Det klukkede, da han hældte op. Den gamle dame nikkede, han bukkede og forlod som altid stuen uden at sige noget. Ikke engang hans skridt frembragte nogen lyd.

Det er ikke kun det med hunden, der går ham på, tænkte Aomame. Det havde såret ham dybt, at den lille pige (som betød mere end noget andet for den gamle dame) var forsvundet lige for næsen af ham, selvom det dybest set ikke var hans ansvar. Han var ikke ansat til at sove i huset, og medmindre der var noget særligt at se til, spadserede han de ti minutter hjem til sig selv og sov der. Hunden var død, og pigen var forsvundet om natten, hvor han ikke var der, og han havde ikke kunnet forhindre nogen af delene. Hans arbejde var at beskytte den gamle dame og Piletræsvillaen. Hans ansvar omfattede ikke kvindehuset, som lå uden for grunden. Alligevel betragtede han det som et personligt nederlag og en utilgivelig krænkelse.

“Er du rede til at skaffe den mand af vejen?” spurgte den gamle dame.

“Ja, det er jeg,” svarede hun højt og klart.

“Det bliver ikke nogen nem opgave,” sagde hun. “Men det har de andre opgaver, jeg har givet dig, jo heller ikke været. Denne gang bliver det dog særdeles vanskeligt. Vi vil selvfølgelig forberede alt bedst muligt, men jeg er ikke sikker på, i hvor høj grad vi kan garantere for din sikkerhed. Det vil formodentlig være mere risikabelt, end det plejer.”

“Det forstår jeg godt.”

“Som sagt har jeg ikke lyst til at kaste dig ud i farlige situationer, men hvis jeg skal være ærlig, så har vi ikke så mange muligheder denne gang.”

“Det gør ikke noget,” svarede Aomame. “Vi kan ikke lade den mand leve videre her i denne verden.”

Den gamle dame tog glasset og lod en lille smule sherry glide ind i munden. Bagefter kiggede hun igen på guld fiskene.

“Jeg har altid holdt meget af at drikke tempereret sherry på sommer-eftermiddage. Jeg bryder mig ikke særlig meget om at drikke noget koldt, når det er meget varmt. Jeg drikker et lille glas sherry og lægger mig. Før jeg ved af det, er jeg faldet i søvn, og når jeg vågner igen, så er det ikke helt så varmt mere. Det ville være dejligt at dø sådan. Et lille glas sherry på en varm sommereftermiddag, hen og ligge på sofaen og så falde i søvn og aldrig vågne igen.”

Aomame tog også sit glas og drak lidt sherry. Hun brød sig ikke særlig meget om smagen, men trængte til noget at drikke. I modsætning til før med isteen kunne hun sagtens smage sherryen. Alkoholens prikkede på tungen.

“Jeg vil gerne have, at du svarer ærligt nu,” sagde den gamle dame. “Er du bange for at dø?”

Aomame behøvede ingen betænkningstid, men rystede straks på hovedet. “Jeg er ikke særlig bange for at dø. Jeg er mere bange for at leve videre som mig selv.”

Et flygtigt smil strejfede den gamle dames mundvige. Hun så pludselig yngre ud igen, og læberne havde fået farve. Samtalen med Aomame syntes at stimulere hende, eller også var det lille glas sherry begyndt at gøre sin virkning.

“Men sagde du ikke, at du har en mand, du elsker?”

“Jo, men chancen for, at jeg nogensinde kommer til at være sammen med ham, er meget tæt på nul. Så selvom jeg skulle dø, vil det, jeg mister, også være meget tæt på nul.”

Den gamle dame kneb øjnene sammen. “Er der en konkret grund til, at du ikke tror, du kommer til at være sammen med ham?”

“Nej, det er der ikke,” svarede Aomame. “Ikke andet end, at jeg er den, jeg er.”

“Og du har ingen planer om selv at tage kontakt til ham?”

Aomame rystede på hovedet. “Det vigtigste for mig er, at jeg længes efter ham af hele mit hjerte.”

Den gamle dame betragtede Aomame med åbenlys beundring. “Du har en temmelig kategorisk måde at tænke på.”

“Det har været nødvendigt,” sagde Aomame og lod høfligt, som om hun drak lidt af sherryglasset. “Det er ikke noget, jeg har valgt.”

Et kort øjeblik var der helt stille i stuen. Liljerne blev ved med at hænge med hovederne, og guldfiskene blev ved med at svømme rundt i det brudte sollys.

“Vi kan godt arrangere, at du og Lederen kommer til at være alene sammen,” sagde den gamle dame. “Det bliver ikke let, og det kommer til at tage tid, men det skal nok falde på plads. Og så skal du gøre det, du plejer at gøre. Denne gang skal du bare forsvinde bagefter. Du vil få ændret dit ansigt ved hjælp af plastikkirurgi. Du skal forlade dit nuværende job og flytte langt væk. Du skal ændre dit navn, skille dig af med alt, hvad du ejer, og blive en anden person. Du får selvfølgelig et klækkeligt honorar, og jeg tager mig af alt det praktiske. Kan du gå med til det?”

Aomame svarede: “Som sagt, så har jeg intet at tabe. Hverken mit arbejde, mit navn eller det liv, jeg har her i Tokyo, betyder noget for mig. Jeg har ingen indvendinger.”

“Ikke engang mod at få et nyt ansigt?”

“Kunne det eventuelt blive bedre end det, jeg har nu?”

“Hvis du gerne vil have det, må det kunne lade sig gøre,” svarede den gamle dame alvorligt. “Inden for mulighedens grænser skal vi nok få lavet det ansigt, du gerne vil have.”

“Var det ikke også en god idé, at jeg fik større bryster ved samme lejlighed?”

Den gamle dame nikkede. "Det er måske ikke nogen dårlig idé. Altså som forklædning, mener jeg."

"Jeg sagde det bare for sjov," sagde Aomame, og hendes ansigtstræk mildnedes. "Jeg er måske ikke ligefrem stolt af mine bryster, men jeg vil gerne beholde dem, som de er. De er lette og behagelige at bære rundt på. Det vil også være besværligt at skulle skifte alt mit undertøj ud."

"Jeg køber gerne alt det nye undertøj, du vil have."

"Jeg laver stadig sjov," sagde Aomame.

Den gamle dame smilede. "Undskyld, jeg er ikke vant til, at du laver sjov med mig."

"Jeg har ikke noget imod at få en plastikoperation," sagde Aomame. "Jeg har ikke selv overvejet det, men der er ingen grund til, at jeg ikke skulle gøre det. Jeg har aldrig været særlig glad for mit ansigt, og jeg kender heller ikke andre, der er det."

"Du vil også miste alle dine venner."

"Jeg har ikke nogen, jeg kan kalde for mine venner," sagde Aomame, men kom så pludselig i tanke om Ayumi. Hun bliver sikkert ked af det, hvis jeg pludselig forsvinder, og hun vil nok føle sig forrådt. Men det havde allerede fra starten ligget i kortene, at deres venskab var problematisk. Det var for risikabelt for Aomame at have en politibetjent som sin ven.

"Jeg havde to børn," sagde den gamle dame. "En dreng og en pige. Pigen var tre år yngre end drengen. Som jeg fortalte tidligere, så begik hun selvmord. Hun fik ingen børn. Af forskellige årsager har min søn og jeg længe haft et dårligt forhold til hinanden. I dag taler vi næsten aldrig sammen. Jeg har tre børnebørn, men det er længe siden, jeg har set dem. Når jeg dør, vil min søn og hans børn arve størstedelen af min formue. Det sker automatisk. I vore dage har et testamente ikke samme betydning, som det havde før i tiden. Men jeg har stadig en stor formue til min rådighed, og hvis du klarer opgaven, vil jeg sørge for at overføre en stor del af den til dig. Du må ikke misforstå mig og tro, at jeg prøver på at købe dig. Jeg vil bare gerne vise, at jeg betragter dig som min datter. Faktisk ville jeg ønske, at du var det."

Aomame så tavs over på den gamle dame, der satte sherryglasset fra sig på bordet, som om hun pludselig kom i tanke om, at hun havde det i hånden. Så vendte hun sig om og kastede et blik på de pragtfulde

liljer. Hun indsnusede deres tunge duft og vendte sig atter om mod Aomame.

“Som sagt ønskede jeg at adoptere Tsubasa, men nu har jeg også mistet hende. Jeg kunne ikke hjælpe hende. Jeg sad blot med hænderne i skødet, mens hun forsvandt alene ud i den mørke nat. Og nu er jeg i færd med at sende dig ud i endnu større fare end nogensinde før. Det har jeg egentlig ikke lyst til, men desværre kan jeg ikke se, at der er andre måder, vi kan nå vores mål på. Til gengæld vil jeg give dig en rimelig kompensation.”

Aomame lyttede tavst til, hvad den gamle dame havde at sige. Da hun også tav, var den eneste lyd, der hørtes, en fugl, der kvidrede uden for glasdøren. Den fortsatte et stykke tid, men fløj så væk.

“Vi er under alle omstændigheder nødt til at skaffe os af med den mand,” sagde Aomame. “Det er det vigtigste lige nu. Jeg er dybt taknemmelig for, at du holder så meget af mig. Som du ved, blev jeg nødt til at forlade mine forældre som barn, ligesom de blev nødt til at forkaste mig. Det havde vi hver for sig vores grunde til. Jeg har altså måttet gå gennem livet uden at kende en families kærlighed. For at overleve blev jeg nødt til at tilpasse mig rent følelsesmæssigt. Det har ikke været let, og nogle gange har jeg følt mig som et udsbud, som meningsløst, beskidt bundfald, og dine ord gør mig glad og taknemmelig, men det er for sent for mig at ændre tankegang og livsstil nu. Det er det ikke for den lille Tsubasa. Jeg er sikker på, at hun kan reddes. Du må ikke give op så let. Du må holde modet oppe og skynde dig at finde hende igen.”

Den gamle dame nikkede. “Jeg udtrykte mig vist ikke særlig godt. Selvfølgelig har jeg ikke opgivet hende. Jeg vil gøre alt, hvad der står i min magt, for at få hende tilbage. Men som du sikkert kan se, er jeg alt for træt lige nu. Jeg føler mig så afmægtig, fordi jeg ikke kunne hjælpe hende. Jeg har brug for tid, så jeg kan få min energi tilbage. Eller også er jeg blevet for gammel. Måske kan jeg slet ikke opbyde den slags kræfter mere.”

Aomame rejste sig fra sofaen og gik over til den gamle dame. Hun satte sig på armlænet og tog fat om den gamle dames slanke, elegante hånd.

“Du er en utrolig stærk kvinde. Du kan klare det her meget bedre end nogen anden. Lige nu er du skuffet og udmattet, så du må hellere

lægge dig og få sovet lidt. Når du vågner igen, har du det, som du plejer.”

“Tak,” sagde den gamle dame og klemte Aomames hånd. “Du har ret. Det hjælper nok at sove lidt.”

“Jeg tager hjem nu,” sagde Aomame. “Jeg regner med, at du kontakter mig. Jeg rydder op i mine ting og gør mig klar, selvom der ikke er så meget at rydde op i.”

“Du skal forberede dig på at rejse let. Hvis du siden mangler noget, skal vi nok sørge for, at du får det.”

Aomame slap den gamle dames hånd og rejste sig op. “Sov godt. Det skal nok gå alt sammen.”

Den gamle dame nikkede. Hun lænede sig tilbage i stolen og lukkede øjnene. Aomame kastede et sidste blik på guldfiskebowlen på bordet, indåndede liljernes duft og forlod den højloftede stue.

Tamaru ventede på hende ved hoveddøren. Klokken var blevet fem, men Solen stod stadig højt på himlen og havde ikke mistet sin styrke. Dens stråler glimtede i hans sorte cordovan-sko, der som altid var skinnende nypudsede. Der var nogle enkelte hvide sommerskyer på himlen, men de holdt sig ude i hjørnerne, så de ikke blokerede for Solen. Der var stadig noget tid, til regntiden var slut, men flere dage i træk havde det været rigtigt midsommervejr, og man kunne høre, hvordan cikaderne sang inde mellem træerne. Det lød ikke så højt endnu, de holdt sig stadig lidt tilbage, men det var et sikkert tegn på, at sommeren var nær, og at verdens mekanismer stadig fungerede, som de skulle. Cikaderne sang, sommerskyerne svævede hen over himlen, og Tamarus sko skinnede blanke og pletfri. Alligevel virkede det nyt og forfriskende på Aomame, at verden gik sin vante gang.

“Tamaru,” sagde Aomame, “kunne vi lige tale sammen? Har du tid?”

“Selvfølgelig,” sagde han uden at ændre ansigtsudtryk. “Jeg har altid tid. Mit arbejde går blandt andet ud på at slå tiden ihjel,” fortsatte han og satte sig i en af havestolene uden for hoveddøren. Aomame satte sig i stolen ved siden af. Det udhængende tagskæg dækkede for Solen, så de sad i dets kølige skygge. Der duftede friskt af græs.

“Det er allerede blevet sommer,” sagde Tamaru.

“Ja, cikaderne er begyndt at synge,” svarede hun.

“De er lidt tidligere på den, end de plejer. Vi er på vej ind i den periode, hvor de bliver rigtig larmende her i kvarteret. Det er lige før, man får ondt i ørerne af dem. Jeg boede engang i en by nær Niagara Falls, og der lød det fuldstændig på samme måde. De blev ved og ved fra morgen til aften, som om der var millioner af dem.”

“Har du besøgt Niagara Falls?”

Tamaru nikkede. “Det var verdens kedeligste by. Jeg var der alene i tre dage, og der var ikke andet at lave end at lytte til vandfaldene. De larmede så meget, at jeg ikke engang kunne læse.”

“Hvorfor besøgte du Niagara Falls i tre dage helt alene?”

Det svarede han ikke på, rystede bare let på hovedet.

Tamaru og Aomame sad lidt og lyttede til den spæde cikadesang.

“Jeg har en bøn til dig,” sagde hun.

Det så ud til at vække hans interesse. Aomame havde ikke for vane at bede om noget.

Hun sagde: “Det er ikke nogen almindelig bøn, og jeg håber ikke, at du tager mig det ilde op.”

“Jeg ved jo ikke, om jeg kan hjælpe dig, men lad mig høre, hvad det er. Det er uopdragent at tage en kvindes bøn ilde op.”

“Jeg har brug for en pistol,” sagde Aomame forretningsmæssigt. “Den skal kunne være i min håndtaske. Den skal have svag rekyl, med alligevel være kraftig og pålidelig. Jeg vil ikke have en ombygget modelskyder eller en filippinsk kopi eller sådan noget. Jeg skal kun bruge den én gang, så én patron vil være nok.”

Der blev stille, og hele tiden kiggede Tamaru på hende. Hans blik veg ikke en millimeter.

Så sagde han langsomt og eftertrykkeligt: “Du ved godt, at det er forbudt for almindelige mennesker her i landet at have en pistol, ikke?”

“Selvfølgelig gør jeg det.”

“For en ordens skyld vil jeg lige pointere, at jeg aldrig nogensinde er blevet anklaget for at have gjort noget ulovligt,” sagde han. “Jeg har altså en ren straffeattest. Det kan godt være, at det skyldes forsømmelser fra lovens side, det skal jeg ikke benægte, men på papiret om ikke andet er jeg en lovlydig borger. Ærlig, uskyldig og pletfri. Jeg er bøsse, men det er ikke ulovligt. Jeg betaler min skat, og jeg stemmer, når der er valg, selvom den kandidat, jeg har stemt på, aldrig er blevet valgt ind. Jeg

betaler endda mine parkeringsbøder før tiden, og i de sidste ti år er jeg ikke blevet taget for at køre for stærkt én eneste gang. Jeg er medlem af den offentlige sygekasse, betaler tv-licens automatisk via betalingservice, og jeg har både et American Express- og et Mastercard. Selvom jeg ikke agter at gøre det, kan jeg sagtens få et tredivearigt boliglån, og jeg er lykkelig over at være i sådan en position. Det er altså, og det siger jeg helt uden ironi, en af samfundets støttepiller, som du nu beder skaffe dig en pistol. Er du klar over det?”

“Jeg sagde jo netop, at jeg ikke håbede, du ville tage mig det ilde op.”

“Det hørte jeg godt.”

“Du må virkelig undskylde, men jeg kan slet ikke komme på andre, jeg kan spørge om sådan noget.”

Tamaru frembragte en underlig lille lyd helt nede i halsen, nærmest et undertrykt suk. “Hvis jeg nu er i stand til at fremskaffe det, du beder om, så siger min sunde fornuft mig, at jeg bør spørge dig, hvem du har i sinde at skyde.”

Aomame satte pegefingeren mod tindingen. “Her, måske.”

Tamaru stirrede udtryksløst på hendes finger. “Så vil jeg nok spørge dig, hvad grunden til det er.”

“Fordi jeg ikke vil fanges. Jeg er ikke bange for at dø. Og selvom det sikkert er frygtelig ubehageligt at sidde i fængsel, ville jeg også nok kunne klare det. Men jeg ville ikke kunne holde ud at blive taget til fange og tortureret af en flok latterlige slyngler. Jeg vil nemlig ikke røbe nogen navne. Hvis du forstår, hvad jeg mener.”

“Det tror jeg nok, jeg gør.”

“Jeg har hverken planer om at skyde nogen eller begå bankrøveri, så jeg har ikke brug for en stor halvautomatisk pistol med tyve skud, bare en kompakt lille sag, der ikke har for meget rekyl.”

“Du kunne også vælge en giftkapsel. Det er mere praktisk end at skulle have fat i en pistol.”

“Det tager tid at finde en kapsel frem og sluge den. Jeg kunne risikere, at nogen fik stukket en hånd i munden på mig og standset mig, før jeg fik knust den, og så ville jeg virkelig være på den. Med en pistol kan jeg holde fjenden i skak, indtil jeg får styr på situationen.”

Det tænkte Tamaru lidt over med det højre øjenbryn lettere hævet.

“Jeg vil helst ikke miste dig,” sagde han. “Jeg kan faktisk godt lide dig. Rent personligt.”

Aomame smilede ganske let. “Altså af en kvinde at være, mener du?”

Uden at skifte ansigtsudtryk sagde han: “Mand, kvinde eller hund, så er der ikke ret mange, jeg holder af.”

“Selvfølgelig ikke,” sagde Aomame.

“Samtidig er det min allerhøjeste prioritet at sørge for fruens tryghed og helbred. Og på det punkt er jeg – hvad skal jeg sige – prof.”

“Det behøver du slet ikke sige.”

“Med det som udgangspunkt vil jeg se, hvad jeg kan gøre, men jeg kan ikke love noget. Måske kender jeg en, som kan skaffe det, du beder om. Det er en delikat sag. Det er noget helt andet end at købe et elektrisk varmetæppe på postordre. Der kan godt gå en uge, før jeg kan give dig et svar.”

“Det gør ikke noget,” sagde Aomame.

Tamaru kneb øjnene sammen og kiggede over mod træerne, hvorfra cikaderne sang. “Jeg beder til, at alt går vel. Og jeg skal nok gøre mit bedste inden for rimelighedens grænser.”

“Tak. Jeg går ud fra, at min næste opgave bliver min sidste, så vi kommer nok ikke til at ses igen, når det er overstået.”

Tamaru bredte begge arme ud og vendte håndfladerne opad, som om han stod ude i ørkenen og ventede på regn, men han sagde ingenting. Hans hænder var store, kødfulde og arrede. De lignede ikke så meget dele af en krop som af et stort maskineri.

“Jeg bryder mig ikke om at sige farvel,” sagde han. “Jeg fik ikke engang chancen for at sige farvel til mine egne forældre.”

“Er de døde?”

“Jeg ved ikke, om de lever, eller om de er døde. Jeg blev født på Sakhalin, året før krigen sluttede. Den sydlige del af Sakhalin var japansk og blev kaldt for Karafuto. I sommeren 1945 blev den del af øen besat af Sovjetunionen, og mine forældre blev taget til fange. Min far arbejdede vist nede på havnen. De fleste af de tilfangetagne civile japanere blev meget hurtigt sendt tilbage Japan, men mine forældre var koreanske fremmedarbejdere og kunne ikke tage tilbage, fordi regeringen nægtede at tage imod dem. Efter Anden Verdenskrig var koreanerne nemlig ikke længere borgere i det store japanske kejserrige.

Det var forfærdeligt og nådesløst. De kunne være taget til Nordkorea, men måtte ikke tage tilbage til Sydkorea, fordi Sovjetunionen ikke anerkendte eksistensen af Sydkorea. Mine forældre kom fra et fiskerleje nær Pusan og ønskede ikke at flytte til Nordkorea. De havde jo hverken slægtninge eller bekendte deroppe. Jeg var stadig spæd, så de overlod mig til et japansk ægtepar, der skulle sendes hjem, og på den måde kom jeg til Hokkaido. Fødevarer-situationen på Sakhalin var nærmest forfærdende, og sovjethæren behandlede deres fanger grusomt. Mine forældre havde flere små børn, og det ville være hårdt for dem at skulle tage sig af mig. De sendte mig sikkert i forvejen til Hokkaido i håbet om, at vi ville blive forenet igen. Eller også var det bare en diskret måde at slippe af med en besværlig byrde på. Jeg kender ikke de nærmere omstændigheder. Vi blev i hvert fald aldrig genforenet. Jeg går ud fra, at mine forældre stadig bor på Sakhalin – hvis de da ikke er døde.”

“Kan du ikke huske dem?”

“Nej, overhovedet ikke. Jeg var kun lige fyldt et år, da vi skiltes. Ægteparret tog sig af mig et stykke tid, men sendte mig så på et børnehjem i bjergene uden for Hakodate. De havde sikkert ikke råd til at have mig. Det var en katolsk organisation, der drev børnehjemmet, og det var et barskt sted. Der var bunker af forældreløse efter krigen, og der var hverken brændsel nok eller mad til alle. Jeg måtte gøre lidt af hvert for overhovedet at overleve,” sagde Tamaru og betragtede sin højre håndryg. “Som en ren formsag blev jeg adopteret, men kun på papiret, og jeg fik japansk statsborgerskab og et japansk navn – Kenichi Tamaru. Det eneste, jeg ellers ved om min baggrund er, at mit efternavn var Park, men der er lige så mange koreanere, der hedder Park, som der er stjerner på himlen.”

Aomame og Tamaru sad ved siden af hinanden og lyttede til cikaerne.

“I må hellere købe en ny hund,” sagde hun.

“Det siger fruene også. De har brug for en ny vagthund ovre i kvindehuset. Men jeg kan ikke rigtig tage mig sammen til det.”

“Det forstår jeg godt, men du må hellere gøre det. Jeg er ikke i en position, hvor jeg kan rådgive andre, men jeg tror nu, at det vil være det bedste.”

“Jeg skal nok gøre det,” sagde Tamaru. “Og det skal være en veltrænet vagthund. Jeg vil straks tage kontakt til hundekennelen.”

Aomame kastede et blik på sit armbåndsur og rejste sig op. Der var stadig lidt tid til solnedgang, men på himlen sås de første tegn på, at aftenen var på vej. En anderledes blå nuance blandede sig med eftermiddagens blå tone. Hun kunne mærke, at hun havde drukket sherry. Mon den gamle dame stadig sov?

“Tjehov har engang sagt,” sagde Tamaru og rejste sig langsomt op, “at hvis der optræder en pistol i fortællingen, så skal den også affyres.”

“Hvad vil det sige?”

Tamaru stod lige foran hende og så direkte på hende. Han var kun få centimeter højere end hende. “At man ikke skal inddrage unødvendige rekvisitter i en fortælling. Hvis der dukker en pistol op, skal den også affyres på et eller andet tidspunkt. Tjehov foretrak romaner uden overflødig pynt.”

Aomame rettede ærmet på sin kjole og tog tasken over skulderen. “Nå, så det er derfor, du er bekymret. Du mener ikke, at man kan bringe en pistol på banen, uden at den bliver affyret?”

“I hvert fald ikke efter Tjehovs mening.”

“Og derfor vil du helst være fri for at skaffe mig en pistol?”

“Det er både farligt og ulovligt. Desuden er Tjehov en forfatter, man kan stole på.”

“Men det her er jo ikke nogen fortælling. Det er den virkelige verden.”

Tamaru kneb øjnene sammen og kiggede direkte på Aomame. Så åbnede han langsomt munden og sagde: “Hvem kan vide det?”

1Q84

Oversat af Mette Holm

efter den japanske udgave

1Q84 (ichi-keu-hachi-yon)

Copyright © 2009 by Haruki Murakami

Omslag og layout: Joyce Grosswiler

Tryk: CPI – Clausen & Bosse, Leck

1. udgave, 1. oplag, 2011

ISBN: 978 87 7955 961 5

www.klim.dk

De fem linjer fra *Matthæuspassionens* arie side 76 er oversat til dansk af Wenzel de Neergaard.

Oversætteren takker Kunstrådets Litteraturudvalg for støtte til arbejdet med oversættelsen.